Pontifici Maximo, atqz aliis, qui aliquid in ea re posſ, sint, libere nostro jussu judicabis aequum omnino vi, deri, ne qui nobis vasalli sunt subditi sunt, eo nobis inſciis atqz inconsultis coopentar, easdemqz S.ti suda, tiones movere poteris, quas proxime superiore anno octogesimo quinto movisti, quibq ille acquiescebat, quod totum fidei tuae judicioqz concredimq. Quod vero ad praecedendi ordinem inter aliorum principum oratores et urbis Romae senatores attinet, cum nullum hic in mo, periculum neqz magnum nobis praejudicium, quid hac in re nos facere deceat, non tantum ipse perspicium cogitabis, sed alios etiam, qui hujq momenta no, rint, consules, ac deinde id nobis utrogtera soles fide, liter perscribes. In Polonicis expectamq, quid nostri tandem oratores ex comitiis Warsaviensibq redeuntes de regni illiq statu deqz comitiorum actis relaturi sint. Quod ubi acceperimq, tibi quid nostro nomine in iis te agere velimq injungemq. Videbis interim et quanta poteris industria cavebis, ne quid in praejudicium istic Augustissimae domq nostrae decernatur. Caetera privatim tua ut brevi quid in iis certi responsi, quodcum gratia nostra Caesarea conjun, ctum sit, accipies, benigne curae habemq. Prag: 4. Febr. 1591.

Regi Catholico pro Gustavo Erici Suecorum Regis filio.

Rudolphus.

Serenissime etc. Postquam aequum et Christiana pie, tate dignum ducimq eorum vices miserari, qui ex prosperis in adversa non sua culpa, sed rerum humanarum vicissitudine lapsi patria procul peregrinam aliorum im, plorare opem coguntur, praetermittere non potuimq neqz vo, lumq, qui S.ti V.ra Ser.mi quondam Principis Erici, Sueco, rum, Gothorum ac Vandalorum Regis filium Gustavum e regno et patria exterrem, qui aliquamdiu sub nostra pro, tectione, singulari propensi animi affectu commendaremq, cupidus, ut uti nobis exposuit, exercere se qua jam ad, te est, rerum tum bellicis, tum aliis, quae originem decent suam ut quod sibi a fortuna ademptum, virtute et praeclaris acti, onibq compenset. Ad quod si S.tas V.ra occasionem ibi fa, cultatemqz, tum nostra, tum miserandae sortis huma, nae causa suppeditaverit, ut commendationem hanc magno quod sperat adjumento sibi fuisse intelligat futurum id nobis gratissimum, quod et Deo im, mortali acceptum ferre arbitramur. Prag. 4. Mart. 1591.

193